

OLLUA ETA ZERRIYA.¹

Arto aleak jaten
 ollo bat ari zan,
 eta zerri bat ara
 kanpotik sortu zan,
 esanaz:—Aizak, azkar
 ua emendikan,
 ale oyek utzita
 nere aurretikan;
 nola gosiak naguen
 nik jan nai dizkiat,
 iri progatzen ere
 utziko ez diat.
 Olluak esan ziyon:
 —«Adi beza, jauna,
 neretzat emanditet
 jateko au dana;
 eta nola naidu ni
 joatia emendik?
 ;bedorrek aisa naidu
 jan besterenetik!
 —Itz guchi eta alde
 emendikan korri,
 bestela arto orde
 jango at edorri.
 —Bedorrek daukanean

(1) 1887-an, Askain-en sariztatuetakoa.

indarren sasoya,
ez baitu aditu nai
nere arrazoya.
—Zer arrazoi, ta zer itz,
obe dek azkar joan;
bestela badakik zer
egingo diatan...
Ala, olluak, ale
guztiyak utzirik,
joan bear izan zuben
beldurrez beterik.

.

Askok bere eskutik
dauka justiziya,
aulari egiteko
nai duben guziya;
bañan berak orrela
egin dubelako,
berari nork egiña
etzayo paltako.

JOSÉ ARTOLA.

